

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

10. A temporis pretio, & jactura.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

lavit. Quid quod etsi Dæmon inducias concederet, insidiatorem nihilominus, impulsoremq; domesticum circumferamus, à qua plus esse periculi, quàm ab ullo extraneo, existimat S. Bernardus, qui ubi attulit illud Psalmi, impulsus everfus sum ut caderem: Quæris: inquit, quis ille impulsor? non est unus: impulsor Dæmon est, impulsor mundus, impulsor homo. Quis iste homo sit quæris? quisque tui. Noli mirari, usque adeo homo impulsor sibi est, & suimet præcipitator, ut non sit quod ab altero impulsore formides, si ipse à te proprias contineas manus. Manus tua, consensus tuus est. Corpus ad instar navis esse, cujus naucerus sit animus, dictum aliquando S. Brigittæ. Inferiorem hujus navis partem aggredditur delectatio, & homine non satis attente sensum perforat, & aquam sine strepitu immittit & submergit. Adamus, teste S. Chrysostomo, navis erat preciosissimis onusta mercibus, quàm cum unius pomi voluptas perforasset, miserando naufragio, cum tota posteritate periit.

In ejus vi. Nisi adsit timor sanctus, impossibile est, ait S. Egidius hominem perseverare in gratiâ, & qui illo destitutus est, certum habet suæ perditionis argumentum. Nulla è creaturis prolapsa esset, nisi prius hunc timorem deposuisset.

set. Qui non timet, nihil habere videtur, quod possit amittere.

Causa cur tanta celeritate etiam relicto pallio Joseph fugerit, si D. Hieronymo credimus, fuit; quod timeret, ne virus paulatim serperet, sicut in morsu rabiosissimi canis evenire solet: vel ut ait S. Chrysostomus, quod à solo vestis tactu sibi cavendum existimaret, sicut pestilentia grassante, veltem veneno infectam continuo rejicimus. Utinam in rebus animi parem ad pericula salutis evitanda diligentiam afferremus!

10. Stimulus à temporis præ-tio, & jactura.

Tempus non malè mola verfatili nunquam cessanti comparaveris; cui si materiam utilem proterendam, ut frumentum, hordeum, aliudvè hujuscemodi subjeceris; non sine fructu eam tibi restituet: sin verò arenam, aut paleam; & illam corrumpes, & fructu, quem alioquin colligere poteras; tua incuria & vaxordia carebis. Quàm mortalium plerique ad eundem modum in usu temporis miserrimè hallucinantur.

Celebris illa S. Bernardi de temporis bono usu communitio, repeti satis, & inculcarinon potest.

S s s 2 Volat,

23. Sequere imitare fugam Iosephi.

10. Temporis præ-tium.

Serm. de triplici custodia.

85 in Cæ.

31. A simile navi, cujus sensum perforat delectatio.

In ejus vi.

33.
Quod ce-
leriter e-
volat.

Lib. de
form. vii.

34.
Cujus
stulta a-
pud ho-
mines
prodigali-
tas.

Doct. II.

Volat, inquit, tempus irremeabile, nec advertit insipiens; quid amittat. Sed quid quaeso amittit? Rem pretiosissimam, quam ad agendam poenitentiam; ad obtinendam veniam; ad acquirendam gratiam; ad promerendam gloriam miseratio conditoris indulget. Adfert deinde triplicis generis hominum exempla, qui tempus opportunum effluere sibi non patiuntur: Agricola sementis; Vinitor putationis; Institor nundinarum; Pauper elemosynae accipiendae. Unde merito desipere judicandi sunt, qui horas multas comparandae felici aeternitati destitutas male collocant. Quam insipientiam quam alte sentiant damnati, idem Sanctus inde colligit, quod totum mundum, si in sua potestate haberent, pro tempore, quod temere perdiderunt, recuperando, libenter essent impensuri.

Mirantur S. Patres, miratur Seneca homines tam rerum suarum ac praesertim pecuniarum avaros, tam prodigos esse temporis, tamque facile petenti ad ambulandum, aut colludendum, aut confabulandum, unam horam aut alteram concedere, cum nulla sit laudabilior avaritia, quam temporis. quod hoc argumento praeter caetera probat Dorotheus: quia si aurum, aut argentum perdideris, quae-

rendo reperire, aut aliud recuperare poteris, perditio temporis irrecuperabilis, & aeterna est.

Quaelibet vitae tuae dies, imò hora ingentis pretij portio est: quae ubi praeterijt, tantumdem vitae tuae perijt, & quodammodo emortuum est. Ut merito id solerter expendens Seneca dixerit: Non repente in mortem incidimus, sed minutatim procedimus. Quod in hunc modum explicat S. Augustinus: Veniente pueritia, moritur infantia; veniente adolescentia moritur pueritia; veniente juventute moritur adolescentia; veniente senectute moritur juvenitudo; veniente morte moritur omnis aetas: quot optas gradus aetatis, tot optas mortes aetatum.

Incipe igitur vel hunc diem, incipe hanc horam, imò hoc momentum. De hoc die quid habes, inquit idem Sanctus: horae minutinae transferunt, futurae nondum venerunt: sed de hac hora quid tones? momenta quaedam elapsa jam sunt, quaedam restantia, nondum sunt: Ergo hoc momento, quod habes, incipe.

Adde ad hunc Stimulum ejusdem S. Patris monitu aliam considerationem; vimirum brevi tibi hinc abeundum, puerorumque tibi occurrentium aspectu id tibi inculcari. Nascitur, inquit, puer ut dicat majori, Quid hic agis? Necessè est, ut qui succedunt, & qui

Eph. 24.

Psal. 121.

Psal. 71.

35.

Seneca
pueris
cite
mori-
entur
hinc
mori-
grandum.

Psal. 61.

qui

36. qui nascuntur, excludant eos, qui se præcesserunt. Ex quo collige, quòd inde efficitur te non longe abesse à termino. Tuus, inquit, ultimus dies longè abesse non potest, ad hunc te præpara; qualis enim exieris de hac vitâ, talis redderis isti vitæ.

Hinc mortem jam in januis inspectans S. Hieronymus, cui in laboribus pro Christo exacta jam vita spem obtinendæ brevi mercedis faciebat: Quàm mihi, agebat, magnum lucrum est mori, cum me cum Christo victurum in posterum sperem, & vestem corruptibilem deponam, ut induam incorruptibilem & sempiternam?

36. Quantò melius, optabiliusque sit infantem primis annis innocentie, morte præmaturâ eripi, quàm longiorem vitâ infructuosam trahere! S. Coleta cum illi oblatum esset puerulus nobilis æger, ut suis precibus illum perlanaret, illa malo vitæ usu, peruersisque moribus ad inferos præcipitem abiturum prævidens, Deum rogavit, ut è vivis tolleretur. Relatus est ille ad Matrem; & ingravescente morbi violentiâ è vivis ereptus. Mater dolens mittit ad monasterium qui inquirat, quid puerulo factum esset. Ubi quid de illo prævidisset Sancta Coleta, intellexit, & quid pro illo rogasset, acquievit: maluitque

hinc parum vixisse, ut æternum feliciter viveret,

II. Stimulus: Dæmonum insidiæ.

S Petrus ut nos ad sobrietatē, continuamque vigilantiam excitet, Dæmonem nobis proponit ad instar Leonis famelici circumventis, & quærentis, quem devoret: cujus rabies tanta est, ut comparens cum anima mox judicanda coram Christo, audiente S. Brigitta dixerit illi; Angelus tuus, & ego à principio usque ad finem sequebamur animam istam; iste ad custodiendum, ego ad nocendum: ad quam lucrandam, ita cupidus & impetuosus sum, sicut torrens cadens deorsum; & animal consumptum inedia, quod præ fame comedit mēbra sua.

Ad hanc rabiem insidias adjungit, qui propterea, teste S. Ambrosio, serpens appellatur, quia sine strepitu adrepat; & bilinguis lethalisque est; aliisque lingua, & aliud corde meditatur. Ideoque Gregorius Nyssenus ad accuratam in ejus artibus observandis diligentiam nos hortatur, aliamque comparisonem adfer in mediū: sicut enim tinea intra lignum se occultat, & paulatim illud exedendo corrumpit; ita Dæmon: & si-

37.
Dæmonum rabies in homines.

L. 6. c. 39.

38.
Et insidia.

L. 6. Alex.
c. 8. de lib.
de Paradiso
c. 12.